

Homília pri svätej omši jubilujúcich kňazov, Spišská Kapitula, 17.6.2026

Drahí bratia kňazi, milí jubilanti, dnes sme sa zhromaždili pri oltári Pánovom, aby sme ďakovali za dar života, za dar povolania a za roky služby, ktoré ste venovali Kristovi a jeho Cirkvi. Niektorí si pripomínate dvadsať, dvadsaťpäť tridsať, či viac rokov kňazskej služby, iní jubileum svojho života. Každé jubileum je príležitosťou zastaviť sa a pozrieť sa na svoju cestu s vďačnosťou, pokorou a dôverou. Je to chvíľa, keď človek viac než inokedy vníma, že jeho život nie je len súhrnom rokov, udalostí či úspechov, ale predovšetkým príbehom Božej milosti.

Možno nás preto prekvapí evanjelium, ktoré dnes zaznelo. Pri jubilejnej slávnosti by sme očakávali podobenstvo o vernom služobníkovi alebo o dobrom pastierovi. Ježiš nám však hovorí o almužne, modlitbe a pôste. Na prvý pohľad sa zdá, akoby tieto slová nesúviseli s tým, čo dnes prežívame. Keď sa však započúvame pozornejšie, objavujeme, že Ježiš sa dotýka samotného srdca každého povolania. Nehovorí ani tak o tom, čo človek robí, ale pre koho to robí. Nehovorí o skutkoch, ale o srdci. A práve tam sa rozhoduje o pravdivej hodnote života i kňazskej služby.

Prvá myšlienka, ktorú nám dnešné evanjelium ponúka, je vernosť povolaniu. Ježiš varuje pred pokrytcami. Grécke slovo hypokrités označovalo herca, človeka, ktorý hrá určitú úlohu a nosí masku. Kňazstvo však nie je divadlo. Nie je to rola, ktorú človek hrá pred druhými. Nie je to povolanie založené na vonkajšom úspechu, popularite alebo obdive. Kňazstvo je každodenná odpoveď na Kristovo pozvanie: „Pod' za mnou.“ Pred rokmi zaznelo toto pozvanie aj vo vašom živote a vy ste sa rozhodli vykročiť za Pánom. Odvtedy ste prešli dlhú cestu. Boli na nej chvíle radosti, keď ste videli ovocie svojej práce, ale aj chvíle námahy, nepochopenia či sklamaní. Boli dni, keď bolo ľahké slúžiť, ale aj dni, keď bolo potrebné jednoducho vytrvať. A práve za túto vernosť vám dnes chcem poďakovať. Ďakujem za všetky sväté omše, ktoré ste slávili, za Božie slovo, ktoré ste ohlasovali, za sviatosti, ktoré ste vysluhovali, za chorých, ktorých ste navštevovali, za rodiny, ktoré ste sprevádzali, za deti a mladých, ktorých ste učili poznávať Krista. Ďakujem za všetko dobro, ktoré sa prostredníctvom vašej služby stalo súčasťou života našej diecézy.

Druhá myšlienka vychádza zo slov, ktoré Ježiš v dnešnom evanjeliu opakuje ako refrén: „Tvoj Otec vidí v skrytosti.“ Práve tieto slová sú kľúčom k pochopeniu dnešnej slávnosti. Ľudia vidia iba časť nášho života. Vidia výsledky práce, počujú naše slová, všimnú si naše rozhodnutia. Boh však vidí celé srdce človeka. Vidí modlitby, ktoré nikto nepočul. Vidí chvíle adorácie, keď bol kostol prázdny. Vidí zápasy, ktoré sa odohrávali vo vnútri. Vidí chvíle samoty, únavy a neistoty. Vidí obety, ktoré zostali nepovšimnuté. Vidí

vernosť, ktorá sa nedá vyjadriť číslami ani zachytiť v štatistikách. A možno práve toto je najväčšia útecha dnešného dňa. Nie všetko, čo ste vykonali, zostalo v pamäti ľudí. Nie všetko bolo ocenené alebo pochopené. Nie všetko sa dostalo do farských kroník. Ale nič sa nestratilo pred Bohom. Otec videl každú vašu modlitbu, každú obeť, každý skutok lásky. Preto vám dnes nechceme ďakovať iba za to, čo bolo navonok viditeľné. Chcem sa vám poďakovať aj za všetko to dobro, ktoré zostalo skryté. Za tiché obety, za vnútorné zápasy, za vernosť v dňoch, keď ste možno nevideli ovocie svojej práce. Práve tam sa totiž rodí svätosť kňaza a práve tam sa rodí skutočná plodnosť jeho služby.

Napokon nás dnešné jubileum vedie k tretej myšlienke: jubileum je oslavou Božej vernosti. Keď dnes vyslovujeme čísla dvadsať, dvadsaťpäť či tridsať rokov kňazstva alebo štyridsať či päťdesiat rokov života, mohli by sme sa sústrediť na plynutie času. Evanjelium nás však pozýva pozeráť sa hlbšie. Jubileum nie je oslavou počtu rokov, ale oslavou Božej milosti. Keď sa obzeráme späť, vidíme nielen vlastné rozhodnutia, ale predovšetkým Božiu ruku, ktorá nás viedla. Boh bol prítomný vo chvíľach radosti aj bolesti. On dával silu pokračovať, keď sa cesta zdala náročná. On pozdvihoval, keď človek zakúsil slabosť. On zostával verný, aj keď sme my sami zápasili so svojou nedokonalosťou. Preto dnešný deň nie je predovšetkým oslavou človeka. Je oslavou Boha, ktorý bol verný svojim prisľúbeniam. Každý jubilant môže dnes spolu s Pannou Máriou povedať slová Magnifikatu: „Veľké veci mi urobil Ten, ktorý je mocný.“

Drahí bratia, Cirkev vám dnes ďakuje. Ďakuje vám Spišská diecéza, ďakujú vám veriaci, ktorým ste počas rokov slúžili. Ďakujem aj ja! No nad všetkými ľudskými poďakovaniami stojí ešte jedno, ktoré je najdôležitejšie. Poďakovanie nebeského Otca, ktorý videl všetko. Videl vašu vernosť, vašu službu, vaše modlitby i vaše zápasy. A preto sa dnes modlím, aby ste vo svojom srdci mohli počuť jeho hlas, ktorý vám hovorí: „Dobre, dobrý a verný sluha. Bol si verný nad málom, ustanovím ťa nad mnohým. Vojdi do radosti svojho Pána.“

Nech vás na ďalšej ceste sprevádza Kristus, ktorému ste zasvätili svoj život. Nech vás pod svoj ochranný plášť prijíma Preblahoslavená Panna Mária Levočská a nech sa za vás prihovára svätý Martin z Tours, patrón našej diecézy. A nech Pán, ktorý vás povolal, vo vás aj naďalej dokončuje dielo, ktoré vo vás začal. Amen.